

[Peter Ravn.]

mål, om de ikke netop her kan finde deres naturlige anvendelse.

Det foreslås ligeledes, at der ydes et tilskud på 85 pct. af driftsudgifterne. Man bygger her på de erfaringer, der er indhøstet fra Arbejdsteknisk Skole. De interesserede parter skal altså selv afholde 15 pct. af udgifterne, og heri ligger vel også en garanti for pengenes rette anvendelse.

Efter nogle beregninger, kommissionen har foretaget, vil udgifterne til denne uddannelse i alt andrage 5-6 mill. kr. årligt. Tallene må sikkert tages med lidt forbehold, idet ingen ved, hvilket omfang uddannelsen vil få. 5-6 mill. kr. er selvfølgelig mange penge, men set i forhold til de beløb, der i øvrigt erlægges til uddannelse her i landet, kan det ikke virke afskrækkende. Særlig når man betænker, hvilket stort og omfattende felt det dækker over, men også set i forhold til det, der kan indvindes, synes udgifterne ikke at være store. Dygtigere arbejdere betyder større produktion, giver materiale og redskaber en længere levetid, giver større sikkerhed og færre ulykker, og det betyder besparelser.

Tiden, der kommer, vil stille stadig større krav til arbejdskraften; der vil blive et stadigt stigende behov for veluddannet arbejdskraft. Vi må imødesee store forandringer i vort erhvervsliv. Vor arbejdskraft må hurtigt kunne omstilles til nye opgaver, og det bliver i første række de ufaglærte, der bliver udsat for omstillinger. Denne lov kan blive af afgørende betydning i hele denne omstillingsproces. Jeg tror, at rigtigt udnyttet kan man gennem denne øgede uddannelse hente reserver frem, som hidtil ikke har været udnyttet. Der ligger en rigdom gemt i de ikke-faglærtes evner og uddannelse, som kan udmøntes i højere produktion og dermed en højere levestandard for alle.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling og håber så, at det vil lykkes parterne at opbygge et effektivt uddannelsessystem, og at de

ikke-faglærte arbejdere i stort tal vil modtage det tilbud, der her gives dem.

Herudover vil jeg gøre nogle bemærkninger om det andet lovforslag, vi behandler, lovforslaget om beskæftigelse og uddannelse af unge.

I modsætning til det lovforslag, jeg lige har omtalt, er der her tale om en gammel lov, der går helt tilbage til 1933. Vi har siden da haft en sådan lovgivning, selv om betydningen af den har været svingende efter erhvervslivets konjunkturer og arbejdsløshedens størrelse. På baggrund af de erfaringer, der er indhøstet gennem årene, og på baggrund af den betænkning, der er afgivet om ikke-faglærtes uddannelse, er dette lovforslag et forsøg på modernisering og ajourføring af loven. Det er en udpræget rammelov, hvorefter en række foranstaltninger kan iværksættes, når de blot tager sigte på at bekæmpe ungdomsarbejdsløshed.

Efter lovforslaget følger et politisk udvalg stadig problemerne omkring ungdomsarbejdsløsheden, og dette udvalg er tillige rådgivende over for ministeren og administrationen. De 5 politiske partier har derfor altid mulighed for at følge arbejdet på nærmeste hold.

Ungdomsarbejdsløsheden er heldigvis ikke så stor, som man måske ville frygte den ville blive, når de store årgange meldte sig på arbejdsmarkedet. Den relativt gode beskæftigelsessituation afspejler sig også blandt de unge, og det har derfor været muligt at begrænse foranstaltningerne, således at der for øjeblikket faktisk kun er to skoler i gang som ungdomsskoler. Det er Klosterheden og Stensbæk, der for tiden har 100 elever. Skolen Øster Årbjerg er under ombygning, og Almindingen på Bornholm har nogle ganske få elever og driver ved siden af arbejdsmandskursus. Endvidere er der i henhold til denne lov ydet tilskud til Koføeds Skole. De øvrige skoler, der sorterer under arbejdsministeriet, har på grund af den gode beskæftigelse blandt de unge kunnet anvendes til statens arbejdsmandskursus, og der udføres her et uhyre værdi-